

ERASMUS na Kanarskih, drugič

Prvič sem bil na mednarodni mobilnosti na Kanarskih otokih lani v spomladanskem semestru, ko sem opravljal praktično usposabljanje, tokrat pa sem se ponovno odpravil tja v času od novembra do marca kot Erasmus prostovoljec.

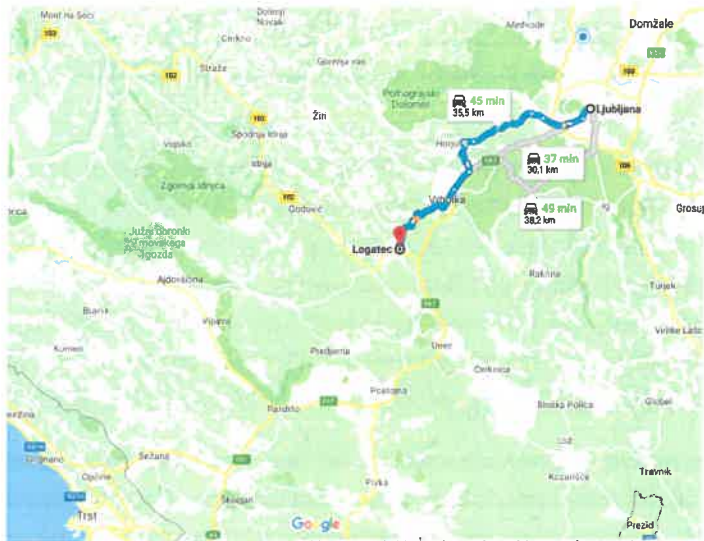
Ponoven pristanek na otoku Fuerteventura je tokrat spremljal malo drugačen občutek, verjetno zaradi družbe, ki sem jo imel tokrat. Zaradi sošolca Marka sem še vedno s seboj nosil nek občutek doma in pripadnosti. Imel sem poznano družbo ter večino časa govoril slovensko in ne angleščine ter polomljene španščine. Tudi občutek v stanovanju in parku je bil malo drugačen, nikoli mi ni bilo zares dolgčas. Prve dni na otoku sva bila še prosta, zato sem izkoristil priložnost, da sem Marku razkazal skoraj vse, kar se mi je zdelo vredno ogleda. Šla sva na najvišji vrh otoka (807m), obiskala svetilnik na skrajni južni točki otoka, prespala na najbolj slavni plaži Coffete, predstavil sem mu dobre prijatelje ipd.

Ko se je začelo delo v parku, sva iskala alternativo najemu avtomobila, saj so cene neprijetno visoke. Nazadnje sem imel srečo, da sem se v park vozil s sosedomi, tokrat to ni prišlo v poštev. Razmišljala sva o nakupu rabljenega avtomobila ali motorja, vendar sva zaradi zelo slabe ponudbe ostala praznih rok. Dobila sva sicer eno dokaj kul ponudbo, vendar sva jo zaradi sumljivih občutkov in zvokov avtomobila raje preskočila. Kar hitro sva na španski »bolhi« našla cestno kolo za Marka, nekaj dni kasneje pa v trgovini za izposajo za pošteno ceno kupila še enega malo bolj zvoženega zame. Sledilo je nekaj prijetnih, vznemirljivih voženj v službo, kmalu za tem pa mučenje in bolečine in ogromno popoldanskega počitka. Čez vikend sva nabrala dovolj energije, da sva ostala optimistična in vztrajala naprej ter kmalu so naju vsi v parku prepoznali kot »tista dva s kolesi«. Po dveh tednih stalnega kolesarjenja (34km na dan), sva po službi že bila sposobna uporabljati noge za kaj več kot samo za sprehod do postelje in sva najin čas ponovno preživela na bolj produktivne načine. Dokler sva imela še avto, sva v trgovini naredila ogromen preračunan za nakup osnovnih zadev, ki naj bi zdržale približno do konca izmenjave. Kupila sva testenine, konzerve, začimbe, mleko in vodo, medtem ko sva zelenjavo, sir, jajca in kruh nato kupovala priložnostno sproti. Zaradi omejenosti prevoza sva večino časa preživela v najinem kraju, kjer sva hodila po vrvi, igrala košarko, lovila ribe ter uživala na plaži. Družabnega življenja v najini vasi ni, smo se pa sem ter tja dobili s sodelavci iz parka in skupaj preživeli večer igranja družabnih iger ali pa s pivom v roki ob žaru na plaži.

Za teden dni naju je obiskal tudi prijatelj/sošolec Jani. Takrat sva si vzela proste dni, ter jih namenila predvsem surfanju. Brez te dogodivščine bi se verjetno domov odpravil malce razočaran, kajti surfanje je bilo kar velik razlog, da sem se ponovno vrnil na otok. Žal se zaradi slabih pogojev moji surferski načrti niso razvili čisto po pričakovanjih, mi pa vseeno ni nič manjkalo. Kasneje sta me obiskala še dva prijatelja z istim namenom, tako da smo surferski oddih še malo podaljšali. Sicer razmere niso bile kot bi si želeli, smo pa vseeno neizmerno uživali.

Delo v parku je zame potekalo veliko bolj sproščeno kot prvič. Bolj sem poznal svoje sodelavce ter njihovo delo, predvsem pa sem bil tudi bolj privajen njihovemu bolj počasnem tempu, »ritmu otoka«. Veliko časa sem pomagal Marku in mentorju Stephanu pri projektu Macflor, nekaj pa sem ga preživel tudi z vrtnarji pri urejanju parka.

Izkušnja je bila malo drugačna kot prvič, razlike so bile v nekaterih pogledih pozitivne, v nekaterih malo manj, vsplošno so pa občutki glede izmenjave ponovno odlični. Res je točno tako kot pravijo vsi ostali: vredno je. Sam ali v družbi, daleč ali blizu, poleti ali pozimi, ni važno, samo spakiraj in greš, vedno se naučiš nekaj novega in spoznaš nove ljudi in skleneš nova prijateljstva. Ni potrebno veliko razmišljati kaj, kako, kdaj, zakaj, s kom itd., samo greš.

Za primerjavo; od centra Ljubljane do Logatca je približno 36km, do Trsta v Italiji pa približno 100km. Nekateri dni sva sla iz službe direktno v sosednje mesto, kar je na koncu dneva nanoslo skupaj cca. 58km.

Tom Kirič